

Sneemanden

»Det skrupknager i mig, saa deiligt koldt er det!« sagde *Sneemanden*. »Vinden kan rigtignok bide Liv i Een! Og hvor den Gloende der, hun gloer!« det var Solen, han meente; den var lige ved at gaae ned. »Hun skal ikke faae mig til at blinke, jeg kan nok holde paa Brokkerne!« Det var to store, trekantede Tagsteens Brokker, han havde til Øine; Munden var et Stykke af en gammel Rive, derfor havde han Tænder.

Han var født under Hurraraab af Drengene, hilset af Bjældeklang og Pidskesmæld fra Kanerne.

Solen gik ned, Fuldmaanen stod op, rund og stor, klar og deilig i den blaae Luft.

»Der har vi hende igjen fra en anden Kant!« sagde *Sneemanden*. Han troede, at det var Solen, der viste sig igjen. »Jeg har vænnet hende af med at gloe! nu kan hun hænge der og lyse op, at jeg kan see mig selv. Vidste jeg bare, hvorledes man bærer sig ad med at flytte sig! jeg vilde saa gjerne flytte mig! kunde jeg det, vilde jeg nu ned at glide paa Isen, som jeg saae Drengene gjøre det; men jeg forstaaer ikke at løbe!«

»Væk! væk!« bjæffede den gamle Lænkehund; han var noget hæs, det havde han været, siden han var Stuehund og laae under Kakkellovnen. »Solen vil nok lære Dig at løbe! det saae jeg med din Formand ifjor og med hans Formand; væk! væk! og væk ere de Alle!«

»Jeg forstaaer Dig ikke, Kammerat!« sagde *Sneemanden*; »skal *den* deroppe lære mig at løbe?« Han meente Maanen; »ja hun løb jo rigtignok før, da jeg saae stift paa hende, nu lister hun fra en anden Kant!«

»Du veed Ingenting!« sagde *Lænkehunden*, »men Du er da ogsaa nylig klattet op! Den Du nu seer, kaldes *Maanen*, den der gik, var *Solen*, hun kommer igjen imorgen, hun lærer Dig nok at løbe ned i Voldgraven. Vi faae snart Forandring i Veiret, det kan jeg mærke paa mit venstre Bagbeen, det jager i det. Vi faae Veirskifte!«

»Jeg forstaaer ham ikke!« sagde *Sneemanden*, »men jeg har en Fornemmelse af, at det er noget Ubehageligt, han siger. Hun, der gloede og gik ned, som han kalder Solen, hun er heller ikke min Ven, det har jeg paa Følelsen!«

»Væk! væk!« bjæffede *Lænkehunden*, gik tre Gange rundt om sig selv og lagde sig saa ind i sit Huus for at sove.

Der kom virkelig Forandring i Veiret. En Taage, saa tyk og klam, lagde sig i Morgenstunden hen over hele Egnen; i Dagningen luftede det; Vinden var saa isnende, Frostentog ordenlig Tag, men hvor det var et Syn at see, da Solen stod op. Alle Træer og Buske stode med Riimfrost; det var som en heel Skov af hvide Koraller, det var som om alle Grene vare overdængede af straalehvide Blomster. De uendelig mange og fine Forgreninger, dem man om Sommeren ikke kan see for de mange Blade, kom nu frem hver evige een; det var en Knipling og saa skinnende hvid, som strømmede der en hvid Glands ud fra hver Green. Hængebirken bevægede sig i Vinden, der var Liv i den, som i Træerne ved Sommertid; det var en mageløs Deilighed! og da Solen saa skinnede, nei, hvor funkede det Hele, som om det var overpuddret med Diamantstøv og hen over Jordens Sneelag glimrede de store Diamanter, eller man kunde ogsaa troe, at der brændte utallige smaa bitte Lys, endnu hvidere end den hvide Snee.

»Det er en mageløs Deilighed!« sagde en ung Pige, som med en ung Mand traadte ud i Haven og standsede just ved Sneemanden, hvor de saae paa de glimrende Træer. »Deiligere Syn har man ikke om Sommeren!« sagde hun, og hendes Øine straaledede.

»Og saadan en Karl, som ham der, har man nu slet ikke!« sagde den unge Mand og pegede paa Sneemanden. »Han er udmærket!«

Den unge Pige lo, nikkede til Sneemanden og dandsede saa med sin Ven hen over Sneen, der knirkede under dem, som om de gik paa Stivelse.

»Hvem var de To?« spurgte *Sneemanden* Lænkehunden; »Du er ældre paa Gaarden end jeg, kjender Du dem?«

»Det gjør jeg!« sagde *Lænkehunden*. »Hun har jo klappet mig, og han har givet mig et Kjødbeen; dem bider jeg ikke!«

»Men hvad forestille De her?« spurgte *Sneemanden*.

»Kjærrrr-restefolk!« sagde *Lænkehunden*. »De skal flytte i Hundehuus og gnave Been sammen. Væk! væk!«

»Har de To ligesaa meget at betyde som Du og jeg?« spurgte *Sneemanden*.

»De høre jo til Herskabet!« sagde *Lænkehunden*; »det er rigtignok saare Lidt man veed, naar man er født igaar! det mærker jeg paa Dig! Jeg har Alder og Kundskab, jeg kjender Alle her paa Gaarden! og jeg har kjendt en Tid, hvor jeg ikke stod her i Kulde og Lænke; væk! væk!«

»Kulden er deilig!« sagde *Sneemanden*. »Fortæl, fortæl! men Du maa ikke rasle med Lænken, for saa knækker det i mig!«

»Væk, væk!« bjæffede *Lænkehunden*. »Hvalp har jeg været; lille og yndig, sagde de, da laae jeg i Fløielsstol derinde paa Gaarden, laae i Skjødet paa det øverste Herskab; blev kysset i Flaben og visket om Poterne med broderet Lommetørklæde; jeg hed »den Deiligste«, »*Nussenusebenet*«, men saa blev jeg dem for stor! saa gav de mig til Huusholdersken; jeg kom i Kjelder-Etagen! Du kan see ind i den, hvor Du staaer; Du kan see ned i Kamret, hvor jeg har været Herskab; for det var jeg hos Huusholdersken. Det var vel et ringere Sted end ovenpaa, men her var mere behageligt; jeg blev ikke krammet og slæbt om med af Børn, som ovenpaa. Jeg havde ligesaa god Føde, som før og meget mere! jeg havde min egen Pude, og saa var der en Kakkellovn, den er paa denne Tid det Deiligste i denne Verden! jeg krøb heelt ind under den, saa at jeg blev borte. O, den Kakkellovn drømmer jeg endnu om; væk! væk!«

»Seer en Kakkellovn saa deilig ud!« spurgte *Sneemanden*. »Ligner den mig?«

»Den er lige det Modsatte af Dig! kulsort er den! har en lang Hals med Messing-Tromle. Den æder Brænde, saa at Ilden staaer den ud af Munden. Man maa holde sig paa Siden af den, tæt op, ind under den, det er en uendelig Behagelighed! Du maa ind af Vinduet kunde see den der, hvor Du staaer!«

Og *Sneemanden* saae, og virkelig saae han en sort blankpoleret Gjenstand med Messing-Tromle; Ilden lyste ud forneden. *Sneemanden* blev ganske underlig til Mode; han havde en Fornemmelse, han ikke selv kunde gjøre sig Rede for; der kom over ham Noget, han ikke kjendte, men som alle Mennesker kjende, naar de ikke ere Sneemænd.

»Og hvorfor forlod Du hende?« sagde *Sneemanden*. Han følte at det maatte være et Hunkjøns Væsen. »Hvor kunde Du forlade et saadant Sted?«

»Det var jeg nok nødt til!« sagde *Lænkehunden*, »De smed mig udenfor og satte mig her i Lænke. Jeg havde bidt den yngste Junker i Benet, for han stødte fra mig det Been, jeg

gnavede paa; og Been for Been, tænker jeg! men det toge de ilde op, og fra den Tid har jeg staaet i Lænke, og har mistet min klare Røst, hør hvor hæs jeg er: væk! væk! det blev Enden paa det.«

Sneemanden hørte ikke mere efter; han saae stadig ind i Huusholderskens Kjelder-Etage, ned i hendes Stue, hvor Kakkellovnen stod paa sine fire Jernbeen og viste sig i Størrelse som *Sneemanden* selv.

»Det knager saa underligt i mig!« sagde han. »Skal jeg aldrig komme derind? det er et uskyldigt Ønske, og vore uskyldige Ønsker maae dog vist blive opfyldte. Det er mit høieste Ønske, mit eneste Ønske og det vilde være næsten uretfærdig, om det ikke blev stillet tilfreds. Jeg maa derind, jeg maa helde mig op til hende, om jeg ogsaa skal knuse Vinduet!«

»Der kommer Du aldrig ind!« sagde *Lænkehunden*, »og kom Du til Kakkellovnen, saa var Du væk! væk!«

»Jeg er saa godt som væk!« sagde *Sneemanden*, »jeg brækker over, troer jeg!«

Hele Dagen stod *Sneemanden* og saae ind af Vinduet; i Tasmørket blev Stuen endnu mere indbydende; fra Kakkellovnen lyste det saa mildt, som ikke Maanen lyser og heller ikke Solen, nei, som kun Kakkellovnen kan lyse, naar der er Noget i den. Gik de med Døren, saa slog Luen ud, det var den i Vane med; det blussede ordenligt rødt i *Sneemandens* hvide Ansigt, det lyste rødt lige op af hans Bryst.

»Jeg holder det ikke ud!« sagde han. »Hvor det klæder hende at række Tungen ud!«

Natten var meget lang men ikke for *Sneemanden*, han stod i sine egne deilige Tanker og de frøs, saa de knagede.

I Morgenstunden vare Kjeldervinduerne frosne til, de bare de deiligste lisblomster, nogen *Sneemand* kunde forlange, men de skjulte Kakkellovnen. Ruderne vilde ikke tøe op, han kunde ikke see hende. Det knagede, det knasede, det var just et Frostveir, der maatte fornøie en *Sneemand*, men han var ikke fornøiet; han kunde og burde have følt sig saa lykkelig, men han var ikke lykkelig, han havde Kakkellovns Længsel.

»Det er en slem Syge for en *Sneemand*!« sagde *Lænkehunden*; »jeg har ogsaa lidt af den Syge, men jeg har overstaaet den! væk! væk! – Nu faae vi Veirskifte!«

Og der blev Veirskifte, det slog om i Tø.

Tøveiret tog til, *Sneemanden* tog af. Han sagde ikke Noget, han klagede ikke, og det er det rigtige Tegn.

En Morgen styrtede han. Der stak Noget ligesom et Kosteskaf i Veiret, hvor han havde staaet, det havde Drengene reist ham om.

»Nu kan jeg forstaae det med hans Længsel!« sagde *Lænkehunden*, »*Sneemanden* har havt en Kakkellovnsskraber i Livet! det er den, som har rørt sig i ham, nu er det overstaaet; væk! væk!«

Og snart var ogsaa Vinteren overstaaet.

»Væk, væk!« bjæffede *Lænkehunden*; men Smaapigerne paa Gaarden sang:

»Skyd frem, Skovmærke! frisk og prud,

Hæng, Piil! din uldne Vante ud,

Kom, Kukker, Lærke! syng, vi har

Alt Foraar sidst i Februar!

Jeg synger med, Kukuk! qvivit!

Kom, kjære Sol, kom saadan tid!«

Saa tænker Ingen paa *Sneemanden*!